

Sygn. akt V KK 322/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie A. C.

skazanego z art. 228 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 sierpnia 2017 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt IV K (...)

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

I. Kasację obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania;

II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wobec orzeczenia w prawomocnym wyroku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, strona kasację może oprzeć tylko na uchybieniach z art. 439 (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Wprawdzie obrońca skazanego w kasacji podniósł zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., ale z uzasadnienia kasacji wynika, że uchybienie, które w niej opisał (art. 526 § 1 k.p.k.) dotyczy okoliczności nie wyłączającej się sędziego orzekającego w sądzie pierwszej instancji od orzekania w sprawie, w układzie, gdy w innym postępowaniu karnym –

wcześniej toczącym się – oceniał on ten sam dowód (źródło dowodowe – wyjaśnienia M. L.), który był przeprowadzany także w postępowaniu zakończonym w tej sprawie. Skarżący w kasacji wskazał, że sędzia ten miał już zatem wyrobiony pogląd na temat materiału dowodowego. Podkreślić przy tym trzeba, że w apelacji ten sam obrońca wprost podnosił zarzut naruszenia przepisów art. 41 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. (zarzut 1a w apelacji) a argumentacja dotyczyła tego samego sędziego i tego samego dowodu. Zatem jasne jest, że w istocie podniesione w kasacji uchybienie dotyczy rażącego naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k., a ta postać naruszenia prawa nie mieści się w art. 439 § 1 k.p.k. W przepisie wskazanym w kasacji jako naruszony, tj. art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. mowa jest tylko o braniu udziału w wydaniu orzeczenia osoby podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k., co nie zostało w kasacji podniesione.

Mając na uwadze, że podniesione uchybienie nie mieści się w przepisie art. 439 § 1 k.p.k., a kasacja została jedynie formalnie tak zredagowana aby spełniała wymogi kasacji dopuszczalnej, z uwagi na uregulowanie art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., uznać należało, że nie powinna zostać przyjęta, a skoro została przyjęta (art. 530 § 1 k.p.k.), to obowiązkiem Sądu Najwyższego było pozostawienie jej bez rozpoznania (por. postanowienia SN: z dnia 6.12.2002 r., IV KK 376/02, OSNKW 2003, nr 2, poz. 18; z dnia 11.12.2013 r., IV KK 402/13, OSNKW 2014, nr 5, poz. 39; z dnia 10.12. 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, nr 5 poz. 43; z dnia 1.06.2016 r., IV KK 182/16, Lex nr 2142488). Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 (por. także postanowienie SN z dnia 3.08.2011 r., III KK 196/11, Lex nr 955022).

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

r.g.